

השוכר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה .ע

עין משפט
גור מצוה

ע א מיי פ"ב מהל
מאלות אסורות
הלכה כו טו"ע י"ד סי'
קטט סעף יד:
ב א מיי שם הל' כה סמג
לאוין קמח טו"ע י"ד
סי' קמח ט"ו:
בא ג מיי שם הל' כ
סמג שם טו"ע י"ד
סי' קמח ט"ו:
בב ד מיי שם הל' כה סמג
שם טו"ע י"ד
סי' קמח ט"ו:
בג ד מיי שם הל' כה סמג
שם טו"ע י"ד
סי' קמח ט"ו:
בד ז מיי שם הל' כה סמג
שם טו"ע י"ד
סי' קמח ט"ו:
בה ט מיי פ"ב מהל
שבת הלכה ז ופ"ו
שם הל' כה סמג לאוין פה
טו"ע י"ד סי' רכו סעף
ז:
בו י מיי פ"ב מהל
מאלות אסורות
הלכה כב סמג לאוין קמח
טו"ע י"ד סי' קמח ט"ו:
בז כ מיי שם הל' כה סמג
שם טו"ע י"ד
סי' קמח ט"ו:

חמוס מותר כדפרישית ללא חיישין כלל לכתחילה לעשות כתב
החותם או לחזור ולהכירו כדמשמע לפי הפשט ומ"מ נכון להחמיר
לכתחילה אך דיעבד אין להפסיד כיון דליכא חותם אפי' בלא כתב
ומכירו כדפרישית ומיהו אין נכון אם אין אותו חותם אחד מאותיות

כ"א מנגופות טיט כדפרישית דמגופת
טיט חשיבא חותם אחד או ודאי אינו
מותר בלא כתב או הכרה אלא אם כן
ראה השני שנתפלג לו היין קודם לכן
את היין שהכלי נמכר ועמה הוא
הכיר את הכלי בטביעות עין ואפילו
אינו מכיר בחותם לפי שלא היה חתום
באותה שעה דל"כ הוי ללא חיישין
ליופא מ"מ מנין לנו שהוא אותו
חזית של יין ששלא לו חזירו שמא
החליפו העובד כוכבים חזית אחר
שהיה צו יין במגופה בטיט שחר
חזיות יין העובדי כוכבים פעמים
שמגופים בטיט כמו כן לר"ך שהיה
נקטם לגמרי הנקב קטן שקורין
שופריאל"ל בלע"ז כדקאמר תלמודא
משום שייכא אצל כשהוא חתום
באותיות אין לחוש לכל זה יודאי
האותיות לאן ששכן כי אם שירטל
ומ"מ אין לשלוח על המגופה של טיט
אך נכון הדבר לתמוס פי חזית ולתת
עור הסמימה קצוב במסמרות ולכתוב
אותיות חל"ץ על העור וחל"ץ על
דופני קרשי החזית שאם יגביה עובד
כוכבים העור לא ידע ליישוב ככתחלה
ולתת חזק שקורין נקל"א סביב
העגולים במקום שממזכרים אל דופני
החזית ולקובצו שם במסמרים מפני
הנעורת התחובה שם סביב שוליו
שלא יוכל העובד כוכבים להוציא יין
דרך שם ולתוכן אחרי כן במקומן
הראשון וכן הצרות לתמוך ולקצוב
עליהם עור במסמרים או יקצבו
לשקטם כל קצות כל השולים והצרות
בציגונן זה פירש רבינו ברוך על
החתימה פסקא ומיהו נראה שכל זה
אינו כי אם לכתחלה אצל דיעבד
סגי בחתימת פי החזית לבד מיון דלא
חיישין לבדרי רבינו יצחק בן יהודה
כדפריש' לעיל דאף בהסרת הנעורת
ירא הוא פן יתקלקל החזית בכך ולא
יוכל לתקנו ככתחלה מיהו אין לאסור
גם זה דיעבד ומ"מ טוב להחמיר
כדברי רבינו ברוך הואיל ונפק מפומיה
ועד דפירש רבינו ברוך שר"ך שישלם
כתב עם החותם או שיחזור [לראותן]
ופירש רש"ם שם רש"י דכל מה שאנו
אוסרים בהודיעו שהפליג היינו דוקא
כשיש לחוש שמא עובד כוכבים גנב
יין ונתן מים מחמת הספק או החליף
טוב צרע אצל מקום שאין לחוש לכך
כגון במקום מעצר בני אדם אפילו
הם עובדי כוכבים דמרתת העובד
כוכבים לגנוב א"ע"ג דהודיעו שהפליג
מותר ולא חיישין שמא נגע כיון
שהעובדי כוכבים בזמן הזה אינם בני
ניסוך כך פירש רש"ם מיהו נראה
(א) זה דהיינו דוקא בחזיות או
כדדרורים שאין להם רק פתח קטן
למעלה אצל גיגית או קנקן וכוס שיש
הוא

ירא דיין נסך לא תקיף להו. לנסוכי: כפרישו גריאל. דשקצה
להו לנסוכי: דלהדי ביזעא שרי. אף בשמיה דמירמת ולא נגע:
דהאי גיסא והאי גיסא אסור. אף בהנאה. וכשאין נתפס על כניסתו
כנגד עסקינן שהיה לו חלק ביין דאי נתפס עליו כנגד כוליה שרי.
ואית דגרסי הווי ביזיני דשאל חורין
וסדקין ונקיעין. ובקעהו [שמות ד] מרגמו
ובזעהו: ישראל בעליונה ועובד כוכבים
בשחמונה. ויין בשחמונה וישראל
רואהו מלמעלה: שרי. כל שרי דהכא
שרי אף בשמיה דהא לא נגע קאמרינן
וכל אסיר דהכא אף בהנאה וכולהו
הלכתא כרבא: אי אים ליה לאשחמוטי.
ולומר לכן נכנסתי סמכא דעמיה
ולא מירמת דכי על להך ביתא מעיקרא
אדעתא דלנסוכי על וסבר אי משכחו
לי אשחמוטה. ועל"ג דמגע היין
לית ליה לאשחמוטי אסור דאי לאו
לנסוכי על למה ליה דעילל ולא דמי
למינח עובד כוכבים בחמומו [ספ"ג]. דהתם
דכיון דברשות עילל ודעינן למאי עילל
כל זמן שלא הודיעו שמפליג מותר
דסבר אי נגענא השתא אתי וחוי לי:
ואי. לית ליה לאשחמוטי שרי (א) וכיון
דנהול הוא על כניסתו מירמת ולא
נגע: נגעל הפונדק. ונתייחד עובד
כוכבים עס היין או שאמר ישראל
לעובד כוכבים שמור עמוד במחוך
ושמור: אסור. דחיישין דלמא על
כיון דל"ל שמור סמכא דעמיה דמפליג
מיינה: שפורא דכי שמשי. של ערב
שבת שרי תוקעין להבדיל בן קדש
לחול: ואי משום שבתא. וא"ת דסמכא

דעמיה דעובד כוכבים משום דלא אתי
ישראל בשבתא האמר לי איסור
גורא כו': פהום פהום מד' אמות.
ועומד לפוש וליכא עקירה מתחילת ד'
לסוף ארבע: טעא. ונחבא: ספק
ביאה. דלא ידעינן עובד כוכבים אי
על אי לא על טהור ומשום הכי שרי
דשני לן ספק ביאה מביאה ודאי וספק
מגע: בקעה. שדות הרבה זו אלל
זו בימות הגשמים שזרעה היא ואין
רצים דורסין אותה והוי רשות היחיד
לעומאה וספיקא שאירעה בה הוי
ספיקא טמא: ועומאה צדה פלוני.
בזאת מן השדות ואין אנו יודעין איזו
היא: הלכתי במקום הלו. בצקעה
זו: ספק מגע טמא. דלמר נכנסתי
לשדה שהטומאה בה ואני יודע אם
נגעתי בטומאה אם לאו: כיון דאיכא
דפתחי חזיות לשום ממונא. וכיון דחזו
דחמרא הוא פירש דבגניבותיהו
טרדי ולא מנסכי: הוי ספק ספיקא.
ספק ישראל ספק עובד כוכבים ואת"ל
עובד כוכבים ספק נגע ספק לא נגע
ובהא אפילו רבנן מודו וכי פליגי רבנן
עליה דר"א היכי דמליא שדה
טומאה דאי על לה לא אפשר
דלא האהיל דליכא אלא חד ספק:
רבימת

לאותה שדה אם לא נכנסתי
לא שאני התם כיון דאיכא

זו יין ופתחו רחבה קל הוא ליגע בהם ורגילות ליגע בהן דרך מתעסק לא: שמע ישראל ק"ך צ"ו"י. ודוקא היין שעל הדולבקי שרי
כדתנן במתני' ורבא קמ"ל דקל צלוי כלל הודיעו שמפליג דמי (א) אי נמי שאפי' על השולחן מותר ודללא אמר לו הוי מזוג ושותה:
פתחו חביתא טובא. הכא לאו דוקא טובא כיון דתלינן בישראל אצל בסמוך הוי דוקא כיון דפתחו טובא ואית דל"ג
טובא וגרס ליה בסמוך וכיון דליכא דפתחי לשום ממונא:

(א) (לעיל סא:); (ב) (לעיל
בר"ך וברא"ש); (ג) (לעיל
ואינו לא ידעו כי א"ל בר"ך
וברא"ש); (ד) שבת קנ"ג;
(ה) (פי' דשם ה' דריש רק
ממי מעט עובדי כוכבים וי'
בחומי' צ"ב נה: ד"ה ר"א
וברא"ש דלפניה העובד,
(ו) (בב"ע טו. ע"ש); (ז) (ועי'
תוס' צ"ב נה: ד"ה ר"א כו'
בזכור נכון על סוגיא דהכא);
(ח) פסקים י. צ"ב נה:
טהרות פ"ו מ"ה; (ט) (ועי'
טהרות פ"ו משנה ד); (י) (ועי'
ובדלא א"ל הוי מזוג ושותה
אינו אפי' שעב השולחן מותר
ואייר הכא כ"א שותה
מיני. ר"א ועיין בהרא"ש
סי' טו,
הגהות הב"ח

(א) גמי ההוא אשחמוט.
ר"ב ע"ל פ"ב ר"י חז"ח
עובד כי הוה ההוא כרבא
ע"ש צ"ב רש"י ומוס':
(ב) רש"י ד"ה ולי לית
ובי' דכיון דנהול:
(ג) תוס' ד"ה (בב' וצק)
(ה) (הקודם) מאי טעמא כ"ל
מיהו נראה דהיינו כ"ל
ומכאן זה נמחק: (ד) ד"ה
שמע וכו' שמפליג דמי
ובדלא אמר לו הוי
מזוג ושותה אי נמי
שאפילו על השולחן
מותר והבא מיירי שכל
א' שותה מיניו הסי':

מוסף רש"י
אם נתפס עליו כנגב.
אם עובד כוכבים מלג הוא
ויש חזית שופתי העיר
עליו ואם יתלחו עובד
נתפס עליו כנגב. שרי.
בשמיה ואם לאו אסור אף
בהנאה דודאי נגע (ועי'
אש). הנבבב לבקעה.
הרבה שדות המסורים יחד
קרי בקעה (פסחים יח.
בימות הגשמים). הוי
בקעה רשות היחיד
לעומאה מפני שכבר נתת
הזרע ואין רשות לכל אדם
ליכנס לה. וק"ל ספק
טומאה בגזרות היחיד
ספקו טמא (סו. בשדה
פלוגית. כולמר בלחם
השדות וידעין אנו בלאו
היא וכל שדה שהיא
מסוימת במלריה (סו.ס)
במקום הלו. בנקעה זו
(סו. ספק ביאה טהור.
ר"א לא חשיב ליה ספק
טומאה אלא"כ נכנס לשדה
אכל אינו יודע אם היא
אם לא. אכל השתא הוי ליה
ספק ספיקא (סו.ס) היכא
דמספקא ליה אם נכנס
באותה שדה. ואם מתלא
לומר נכנס ספק אם לא על
מקום טומאה אם לאו
וספק ספיקא הוי וטהור,
אכל היכא דלמלא אלא ספק
מגע. דשעטא ליה דנכנס
באותה שדה אלא ספק לו
אם נגע בקבר אם לאו,
חלל ספיקא הוא טמא
(רשב"ם ב"ב נה.).